

7. Pri pogorišču.

Kaj tako me gledaš milo,
Ptica, iznad suhih vej?
Vem, da sem si se vrnila
Polna upov in nadej.

Kraje lepe si preplula,
Zrla mnoge si ljudi,
A spoznala si, da takih,
Kot so tu, za tebe ni.

Kaj tako me gledaš tožno?
Dom, kaj ne, pogrešaš tu?
O, le tiho, ptica moja,
Tu ni prejšnjega miru.

Dom moj ogenj mi razdel je,
Gnezdo tvoje razdejal,
Le odleti zdaj od tod,
Tukaj bodem sam ostal.

Hiti, svoje gnezdo lično
Kam drugam sedaj pripni,
Ni še nov mi dom sezidan
Tu kjer zibel tekla mi.

Ko pomlad pa zopet v drugo
Mi priromaš v rojstni kraj
V novi hiši naju srečna
Mir poprejšnji združi naj!

Andr. Rapè.

Petránova Ljudmila.

(Povest. — Spisal Dobrávec.)

(Konec.)

IV.

Naslednji dan se je začel z lepim, jasnim jutrom. Milijoni kapljic so odsevali z rosne trave po livadah in senožetih, odsevali so tudi s cvetice na malem vrtiču poleg Petranove hiše, ki je pa menda danes zadnji dan Petranova. Ljudmila ni mogla drugače, kot da je šla med svoje ljubljenske na vas. Pogledala je vsako prav od blizu, kakor bi ji hotela povedati, da se bosta kmalu morali ločiti. Dostikrat prej je odmevalo v tem času izmed malih gredic veselo petje, a danes nisi slišal glasa. Lepota poletnega jutra, prijetna vonjava in veličastno božje solnce niso imeli danes toliko moči do njenega srca kot tiha, moreča skrb in žalost. Otožno se je ozrla čez ograjo proti Korenovi hiši, viru vsega zla in žalosti v njeni duši. Takoj za ograjo je opazila malega Milančka. Velik slamnik mu je skoro popolnoma zakrival rmenolaso glavico, roki je možko držal v žepu kot vaški župan in ponosno se je pomikal bliže ograji. Tega vsaj danes ne smemo zameriti mlademu junaku, zakaj prvič je oblekel nove hlače.

O tako slovesnem dnevu, ko je tudi on napravil važen korak v človeškem življenju, pa bi se človek držal samo doma in bi ne smel, čeprav samo do sosesa, pogledat, to se je zdelo malemu dečku nedostojno, če ne celo žaljivo. Silil je ven, le ven v pisani svet.

»Milka, hlače, glej no, hlače imam danes!«

Deklica je pogledala preko vrtno ograje in ni se mogla vzdržati smeha videč malega junaka v prvih hlačah.

— Milanček, ti si vrl dečko, že vidim. Pa velik si, velik in močan.